

ÜMİDİNİ YİTİRME!

Köksal Cengiz (Niyazkâr)

Belli ki dünyanın çivisi çıkmış
Sonu bir meçhule akıyor gibi.
Şu çirkef düzenden mazlumlar bıkmış
Çarkına lanetler okuyor gibi.

Zamane fendine olmuşuz duçar
Cüceler dev misli korkular saçar
Kardeş kardeşinden ne diye kaçar?
Akıl zıvanadan çıkıyor gibi.

Bir hayat düşün ki ölüme mahkûm!
Çare beklediğin, bir fâni hekim!
Birinden davacı, sorarsam her kim!
Taşdığı yükten çöküyor gibi.

Sabırlar tükenmiş azar be azar
Olur-olmaz şeyden can cana kızar
Kader iyileri sona mı yazar?
Her öne çıktıkça çekiyor gibi.

Bağı hazan vurmuş, güllerde sitem
Bülbül değilim ki şakıyıp ötem
“Gerçeği haykırmak”, dersiniz hatam
Hak, hukuk, adalet kokuyor gibi.

Kâr umarken niye artar zararım?
Zararımla şaştı kavli kararım
Yana yana bir kurtuluş ararım
“Akrepler ruhumu sokuyor” gibi.

Huzurdan eser yok, gönül hicranda
Hüzünler sürüyor şimdi her yanda
Sevgililer akıl almaz beyanda
Sevgisiz muhabbet sıkıyor gibi.

Dudaklar yalancı, diller ayarsız
Kin, öfke kabarmış, nefisler arsız
Kazanç bereketsiz, hâsılat kârsız
Kem gözler nefretle bakıyor gibi.

İtibar kaybolmuş, güven kalmamış
Komşu komşusundan selam almamış
Dost dediğin dost kapısı çalmamış
Yapmadığı gönlü yıkıyor gibi.

Bir hilâl uğruna can veren erler
Kefensiz haliyle, bize ne derler?
Kahpe oyunlarla yiten o yerler
Kanlı gözyaşları döküyor gibi.

Biz böyle değildik, söyle ne oldu?
Şu kutsal vatana hainler doldu
Kaç gonca dalında açmadan soldu
Kaç ana ağıtlar yakıyor gibi.

Eğer duyarsızsa zulme zillete
Belli bir hâl dolmuş necip millete
Şifa hazır desem müzmin illete
Düşman yeni fitne ekiyor gibi.

Müttefikler “kız”ı, “papaz”ı, “as”ı
Bitmez “haç”ın “hilal” ile kavgası
Kur’an’la çözülür cihanın pası
Umduğum şafaklar söküyor gibi.

Niyazkâr’ım ümidini yitirme
Öz yurdunda ayrık otlar bitirme
Benliğini kör uykuya yatırma
Beynimde şimşekler çakıyor gibi.